

PSEUDÒNIM: DAVID D'ILERCAYÒNIA

TINTA A LES VENES

Entre les escletxes de la memòria es filtren un reguitzell de records de la meva infantesa i després de rumiar-ho bé, he decidit plasmar-los per escrit abans que les xacres de la vellesa em juguin una mala passada. Penso que el cervell és un aparell excessivament mandrós que es limita a soterrar les evocacions sota les experiències d'un present més o menys encisadores. Així que val la pena posar aquestes vivències sobre paper abans que s'esvaeixen per sempre més. Serà un relat breu, no gaire llarg, d'un parell o tres de fulls com a màxim, escrit amb un llenguatge clar i planer, tal com raja.

Vaig néixer l'any 1958, en una època de foscor. L'Espanya franquista era un país reprimint socialment i cultural. A l'escola no se'ns ensenyava gaire sobre determinats aspectes de la història, la política o la sexualitat. Bé, a força de ser sincers, més aviat se'ns adoctrinava en la rànica moral afí al règim, mentre els mitjans informatius divulgaven a tort i a dret les ostentoses inauguracions del Caudillo, comentaven les proeses de personatges il·lustres com el Bahamontes i l'Urtain, però, sobretot, els èxits esportius del Real Madrid.

Va haver en la meva infància massa pors, massa frens. Vaig veure els meus impulsos coartats en massa ocasions. Val a dir que aleshores jo era un xiquet revoltós i entremaliat. Poc podia fer per dominar l'excés d'ardor del meu tarannà esbojarrat, per la inclinació de la meva ànima cap a l'aventura. L'esperit de rebel·lia quedava ofegat per l'estricta disciplina que s'impartia a les aules de l'escola. Així, el meu temperament esvalotat es va veure reprimint a la força pel respecte i l'obediència cega a uns mestres, a vegades d'esgarrifosa crueltat, que deixaven molt que desitjar com a persones per culpa dels maltractaments i les humiliacions que causaven en l'alumnat. Quantes energies malgastades entre la rutina o la ignorància, quantes fal·leres i afanys malaguanyats!

Llavors va succeir un fet cabdal que va redreçar el rumb del meu fat. Al setembre, després de la temporada estival, vaig començar l'any acadèmic en un internat religiós, on van forjar el meu caràcter eixelebrat fins esdevenir un alumne modèlic. A més em va sorprendre gratament descobrir que el Seminari posseïa una immensa biblioteca ben assortida d'obres universals de totes les èpoques. Es va despertar la meua curiositat per aprendre, vaig desempallegar-me de la mandra i em vaig abocar per complert als estudis. Amb perseverança i sacrifici anava superant els cursos amb escreix. Tot i això, al principi era massa xerraire i només els càstigs reiterats van aconseguir que no badés boca enlloc. Amb les hormones anestesiades a base de bromur, els capellans tallaven de soca-rel tanta disbauxa i lliuraven la canalla d'una espiral de luxúria i de pecat. Era el mètode més ràpid i efectiu per apaivagar la concupiscència d'aquella colla de brètols en edat de fer bogeries. Poc a poc vaig transformar-me en un xicot assossegat, aplicat, acostumat a obeir i l'aplom necessari per afrontar els tràngols de la vida i encarar així el meu destí.

Reconec que llavors jo era un somiatruites. Un adolescent d'imaginació desbordant, tocat de boig romanticisme i enamoradís fins al moll dels ossos. Però aleshores va nàixer també el deler per la lectura. Llegia tot el que queia a les meves mans: novel·les de l'oest, relats de ciència-ficció, llibres de pirates, obres d'aventures... El fet d'estar sempre envoltat de patracols, que jo devorava amb afamada voracitat i afany golafre, em va aportar el degut bagatge cultural per ordir les pròpies històries, perquè la meua imaginació, lluny d'ensopir-se, s'obstinava a remenar el secret de la creativitat com si fos un escriptor famós.

L'exemplar labor pedagògica d'aquells docents em va obrir els ulls i les portes a la que més tard seria la meua professió passional i vocacional. Era un xitxarel·lo quan vaig marxar a la capital de la província a estudiar la carrera de magisteri. Tres anys més

tard sortia de la facultat amb el títol de mestre sota el braç i unes ganes boges de menjar-me el món. D'ençà, he compaginat la tasca educativa amb les aficions esportives i literàries alhora.

A hores d'ara no puc explicar l'atracció que els llibres exerceixen sobre mi. A vegades quan passejo xino-xano per les paradetes de llibres, sembla que aquests m'observen emmurriats des dels prestatges i m'inviten a gratar-me les butxaques per aconseguir-los. Tanmateix no em deixo esporuguir per aquestes cabòries, perquè resulta una quimera disposar de temps suficient per llegir-los tots. Necessitaria de cent vides per aconseguir-ho!

Pel que a mi respecta, sóc un escriptor atípic i mediocre que compon les històries a retalls, en un joc caòtic que va adquirint cert grau de coherència a poc a poc, com un trenca-closques fugisser amb les peces que vaig trobant pels racons de la memòria. Personalment crec que gargotejar mots damunt d'un full és la millor teràpia per desfogar-se de la feixuga feina acadèmica. Gaudeixo mentre cavil·lo l'argument d'una història, organitzant més tard per escrit els paràgrafs de la narració. Sempre tinc un fotimer de contes al cap esperant el seu torn, bronzint com un eixam d'abelles. Sabedor que qualsevol moment és bo per tal que brolli la inspiració, em limito a fer esborranys amb pèssima cal·ligrafia, prenent anotacions arreu i cercant les paraules apropiades per tal d'omplir unes línies, ignorant en quin moment concret el meu cervell pot tenir una pensada digna d'esdevenir un bon treball literari. M'agrada ordir relats capaços de satisfer aquells lectors empedreïts que miren d'escapolir-se de la realitat submergint-se en la ficció per experimentar el que mai no aconseguirien per iniciativa pròpia. De fet, procuro donar curs a la meva imaginació emplenant pàgines amb l'objectiu d'obrir-me pas en el camp de la literatura. Com d'altres autors novells que porten tinta a les venes, em capfico a redactar obres de trama engrescadora que facin les delícies del públic... Al

capdavall, poso tot el meu talent a l'abast de la ment per explicar històries, confiant també que les muses em vinguin a visitar.

Acabar un relat sempre em provoca un plaer especial. Ja ho veieu... per a mostra un botó. Sabeu una cosa? Al llarg de la meva dilatada existència he descobert dues veritats irrefutables: la primera, que la vida és un regal i com a tal l'hem d'assaborir. I la segona, que un escriptor d'històries no mor mentre visquin les seves històries. Ves per on, no seré jo qui posi entrebancs a la fantasia, però quan la majoria dels teus amics són els llibres...